

M.K.

Αριθμός 910/2023

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ' Πολιτικό Τμήμα

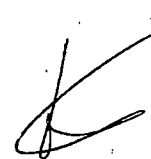

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Μαρία Μουλιανιτάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Μαρουλιώ Δαβίου, Μαρία Κουφούδη, Γεώργιο Καλαμαρίδη, Αθανάσιο Τσουλό-Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 19 Οκτωβρίου 2022, με την παρουσία και του Γραμματέα Παναγιώτη Μπούκη, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσειόντων: 1.Ιερομόναχου Μεθοδίου, κατά κόσμο Ματθαίου Παπαλαμπρακόπουλου του Δημητρίου, 2.Θεοκλήτου, κατά κόσμο Θωμά Γερμανού του Βασιλείου, 3.Ιερομόναχου Γρηγορίου, κατά κόσμο Γεωργίου Πολυχρονίου του Ιωάννου, 4.Σεραφείμ, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Λάμαρη του Ιωάννου, 5.Βαρνάβα, κατά κόσμο Βασιλείου Χαμαλίδη του Κωνσταντίνου, 6.Εφραίμ, κατά κόσμο Ευαγγέλου Σαρλάνη του Γεωργίου, 7.Νικόδημου, κατά κόσμο Νικολάου Μουλάη του Ριζά – Πέτρου, 8.Χαραλάμπους, κατά κόσμο Χρήστου Σαμιώτη του Ιγνατίου, 9.Αρσενίου, κατά κόσμο Αθανασίου Τσιότρα του Κωνσταντίνου, 10.Φιλάρετου, κατά κόσμο Μάρκου Ρούμογλου του Κοσμά, 11.Λουκά, κατά κόσμο Λεωνίδα Μιχαλέ του Δημητρίου, 12.Ισαάκ,

κατά κόσμο Χαρίδημου Ψώμου του Δημητρίου, 13.Αθανασίου, κατά κόσμο Αγγέλου Συμεωνίδη του Βασιλείου, 14.Κλεόπα, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Μιχαλέ του Δημητρίου, 15.Αντύπα, κατά κόσμο Σταματίου Φραγκουλόπουλου του Θεοδώρου, 16.Αβραάμ, κατά κόσμο Γεωργίου Ψώμου, του Δημητρίου, 17.Μαρδάρου, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Λώτσα ή Λότσα του Δημητρίου, 18.Χρυσοστόμου, κατά κόσμο Χαρίτωνος Τσουλφά του Χρήστου, 19.Χαρίτωνος, κατά κόσμο Χρήστου Σιδηρόπουλου του Θρασύβουλου, 20.Ιερομόναχου Σάββα, κατά κόσμο Σπυρίδωνος Βαρβαρήγου Κωνσταντίνου, 21.Αθανασίου, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Αθανασάκου του Γεωργίου, 22.Ονουφρίου, κατά κόσμο Ιουλιανού Σουσανιάν του Μπέντρος, 23.Πανάρετου, κατά κόσμο Παντελεήμονος Βέργου του Γεωργίου, 24.Κυριακού, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Ευθυμιόπουλου, του Παναγιώτη, 25.Τιμοθέου, κατά κόσμο Παναγιώτη Ηλιάδη, του Ιωάννου, 26.Διονυσίου, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Ρουμπεγλή, του Παναγιώτη, 27.Παρθενίου, κατά κόσμο Παναγιώτη Παππά, του Βασιλείου, 28.Μαξίμου, κατά κόσμο Εμμανουήλ Καγιά, του Ανδρέου, 29.Στεφάνου, κατά κόσμο Σπυρίδωνος Βοτζάκη, του Ιωάννη, 30.Κυπριανού, κατά κόσμο, Κοσμά Μαχαιρίδη του Αριστείδη, 31.Νείλου, κατά κόσμο Νικολάου Μπέγκου, του Βασιλείου, 32.Μιχαήλ, κατά κόσμο Πέτρου Νεονάκη, του Πέτρου, 33.Χριστοφόρου, κατά κόσμο Γεωργίου Ζάχαρη, του Φιλίππου, 34.Συμεών, κατά κόσμο Ντράγκαν Τσόλιτς, του Βουκασίν, 35.Διομήδη, κατά κόσμο Δημητρίου Στυλιανού Βλαχάκη, του Νικολάου, 36.Ανδρέου, κατά κόσμο Αδαμαντίου Δεληγιάννη, του Γεωργίου, 37.Ματθαίου, κατά κόσμο Μιχαήλ Ρούσση, του Αθανασίου, 38.Αμβροσίου, κατά κόσμο Αθανασίου Τσαρίδη, του Γεωργίου, 39.Μελχισεδέκ, κατά κόσμο Ευστρατίου Ψώμου, του Δημητρίου, 40.Ευγενίου, κατά κόσμο Γεωργίου Ασλανίδη, του

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ο Εισηγητής

Σελίδα 3 της 910/2023 πολιτικής απόφασης του Αρχείου Πάγου.

Βασιλείου, 41.Ανατολίου, κατά κόσμο Αθανασίου Καταφυγιώτη, του Δημητρίου, 42.Πορφυρίου, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Πιτιακούδη – Λιακούδη, του Αθανασίου, 43.Σάββα, κατά κόσμο Ντράγκαν Μπούνιτς, του Ντούσαν, 44.Ιακώβ, κατά κόσμο Παναγιώτη Ψώμου, του Δημητρίου, 45.Κυρίλλου, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Νικολιδάκη, του Νικολάου, 46.Ησαΐα, κατά κόσμο Ηρακλή Αναγνωστάκη του Δημητρίου (ο οποίος απεβίωσε), 47.Λαζάρου, κατά κόσμο Φιλίππου Παπαδόπουλου, του Στυλιανού, 48.Αντωνίου, κατά κόσμο Αθανασίου Χαβιάρρα, του Εμμανουήλ, 49.Μερκουρίου, κατά κόσμο Μαρκιανού Κεφαλλονίτη, του Σπυρίδωνος (ο οποίος αποχώρησε από τη Μονή), 50.Χρυσάνθου, κατά κόσμο Παύλου Κουτσολιάκου ή Κουστολιάκο, του Ιωάννου, 51.Δαμιανού, κατά κόσμο Κωνσταντίνου Τσιότρα, και 52.Θεοφίλου, κατά κόσμο Θεοφίλου Κατζαγιάννη, του Δούκα, με τόπο διαμονής τους το κεντρικό κτίριο της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου του Αγίου Όρους. Οι αναιρεσείοντες 1ος, 3ος, 4ος, 5ος, 8ος, 10ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 20ος, 21ος, 23ος, 31ος, 34ος, 35ος, 36ος, 38ος, 44ος, 45ος και 47ος, εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους Βασίλειο Χειρδάρη, με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, και Ιωάννη Καραγκούνη, και κατέθεσαν προτάσεις. Οι λοιποί αναιρεσείοντες 2ος, 6ος, 7ος, 9ος, 13ος, 19ος, 22ος, 24ος, 25ος, 26ος, 27ος, 28ος, 29ος, 30ος, 32ος, 33ος, 37ος, 39ος, 40ος, 41ος, 42ος, 43ος, 46ος, 48ος, 49ος, 50ος, 51ος, και 52ος, δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο.

Της αναιρεσιβλήτου: Ιεράς Μονής Εσφιγμένου του Αγίου Όρους, νόμιμα εκπροσωπούμενης, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Διογένη Καραγιαννακίδη, με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 25-4-2012 αγωγή της

ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Χαλκιδικής. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 70/2014 εν μέρει οριστική, 15/2018 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 122/2020 του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσειόντες με την από 14-2-2020 αίτηση και τους από 8-4-2021 προσθέτους λόγους αυτής, τα οποία αρχικά προσδιορίστηκαν για συζήτηση στη δικάσιμο 12-5-2021. Σήμερα, η υπόθεση επανέρχεται για συζήτηση, κατ' εφαρμογήν της διάταξης του άρθρου 307 του ΚΠολΔ, κατόπιν της υπ' αριθμόν 87/2022 Πράξης του Προέδρου του Γ' Πολιτικού Τμήματος.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο πληρεξούσιος των αναιρεσειόντων, που παραστάθηκε στο ακροατήριο, ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και των προσθέτων λόγων και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Η, ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, από 14-2-2020, αίτηση αναίρεσης και οι από 8-4-2021 πρόσθετοι λόγοι της, κατά της υπ' αριθμ. 122/2020 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Θεσ/νίκης, πρέπει να συνεκδικαστούν, διότι έτσι διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης και επέρχεται μείωση των εξόδων. (ΚΠολΔ 246 και 573 § 1). Η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε επί της από 30/4/2018 έφεσης των αναιρεσειόντων και της από 19/4/2018 έφεσης της αναιρεσιβλήτου κατά της υπ' αριθμ. 15/2018 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, καθώς και επί της από 15/1/2015 έφεσης επίσης της αναιρεσιβλήτου κατά της οριστικής διάταξης

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

Σελίδα 5 της 910/2023 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

της υπ' αριθμ. 70/2014 του ίδιου ως άνω Δικαστηρίου, με την πρώτη των οποίων είχε γίνει εν μέρει δεκτή η από 25-4-2012 διεκδικητική κυριότητας αγωγή της αναιρεσιβλήτου, ενώ με την οριστική διάταξη της δεύτερης είχε απορριφθεί η σωρευόμενη αγωγή περί προσβολής προσωπικότητας και επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης λόγω της εξ αδικοπραξίας ηθικής βλάβης. Με αυτήν δε (την αναιρεσιβαλλόμενη δηλ) μετ' απόρριψη της έφεσης των αναιρεσειόντων και κατ' αποδοχή των εφέσεων της αναιρεσίβλητης έγινε ολικά δεκτή η διεκδικητική αγωγή και εν μέρει δεκτή η σωρευόμενη περί προσβολής προσωπικότητας και επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης τοιαύτη. Αρχική δικάσιμος είχε ορισθεί η 12/5/21 κατά την οποία και συζητήθηκε η υπόθεση, πλην όμως λόγω επιγενόμενης αδυναμίας προς έκδοση απόφασης, συνεπεία παραιτήσεως της προεδρεύουσας αρεοπαγίτη, με την υπ' αριθμ. 87/2022 του προέδρου του Γ πολιτικού τμήματος ορίσθηκε η προκείμενη.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 94 παρ. 1, 96 παρ. 1 και 104 Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι στα πολιτικά δικαστήρια οι διάδικοι έχουν υποχρέωση να παρίστανται με πληρεξούσιο δικηγόρο, η προς τον οποίο πληρεξουσιότητα δίδεται είτε με συμβολαιογραφικό έγγραφο είτε με προφορική δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή την έκθεση, και παρέχει το δικαίωμα να παριστά στο δικαστήριο εκείνον που την έδωσε, να ενεργεί όλες τις κύριες ή παρεπόμενες πράξεις που αφορούν τη διεξαγωγή της δίκης, στις οποίες περιλαμβάνεται, πλην άλλων, και η άσκηση ενδίκων μέσων καθώς και να παρίσταται στις αντίστοιχες δίκες που δημιουργούνται από τις δίκες αυτές. Για τις προπαρασκευαστικές πράξεις και τις κλήσεις έως τη συζήτηση στο ακροατήριο θεωρείται ότι υπάρχει πληρεξουσιότητα, ενώ για τη συζήτηση στο ακροατήριο απαιτείται

ρητή πληρεξουσιότητα και αν αυτή δεν υπάρχει κηρύσσονται άκυρες όλες οι πράξεις ακόμη και εκείνες που είχαν γίνει προηγουμένως, το δε δικαστήριο, ελέγχει, αυτεπαγγέλτως, σε κάθε στάση της δίκης την έλλειψη της πληρεξουσιότητας καθώς και την υπέρβασή της (Ολ. ΑΠ 13/2008). Από τις παραπάνω διατάξεις σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 576 παρ. 2 και 577 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. συνάγεται ότι, επί ερημοδικίας του φερομένου ως ασκήσαντος την αναίρεση διαδίκου χωρίς την απόδειξη της ύπαρξης πληρεξουσιότητας αυτού προς τον υπογράψαντα αυτή (αναίρεση) δικηγόρο, η τελευταία απορρίπτεται ως απαράδεκτη (ΑΠ. 233/2014, 240/2014, 1852/2007). Σύμφωνα με τα παραπάνω πρέπει ν' απορριφθεί ως απαράδεκτη η υπό κρίση αίτηση αναίρεσης (μετά των προσθέτων λόγων της), ως προς τούς 2ο, 6ο, 7ο, 9ο, 13ο, 19ο, 22ο, 24ο, 25ο, 26ο, 27ο, 28ο, 29ο, 30ο, 32ο, 33ο, 37ο, 39ο, 40ο, 41ο, 42ο, 43ο, 46ο, 48ο, 49ο, 50ο, 51ο, 52ο των αναιρεσειόντων, οι οποίοι δεν εμφανίσθηκαν αν και νομίμως και εμπροθέσμως είχαν κληθεί (βλ. τις από 27-4-22 εκθέσεις επίδοσης του Αρχ/κα Κων/νου Υψηλάντη), αφού δεν αποδεικνύεται παροχή πληρεξουσιότητας εκ μέρους τους προς τους υπογράφοντες δικηγόρους.

Καθόσον αφορά τους λοιπούς αναιρεσειόντες η κρινόμενη αίτηση έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 552, 553, 556, 558, 564 παρ. 3, 566 § 1 Κ.Πολ.Δ), είναι επομένως παραδεκτή (άρθρο 577 § 1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 577 παρ. 1 και 3 ΚΠολΔ), και των προσθέτων, που επίσης ασκήθηκαν παραδεκτά (άρθρο 569 παρ. 2 ΚΠολΔ).

II. Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης, για ευθεία παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ιδρύεται αν αυτός δεν εφαρμόστηκε ενώ συνέτρεχαν οι

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

Σελίδα 7 της 910/2023 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή αν εφαρμόστηκε ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών, που ανελέγκτως δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο και ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν φανερή την παραβίαση. Τούτο συμβαίνει όταν το δικαστήριο εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν δεν ήταν αρκετά για την εφαρμογή του, ή δεν εφάρμοσε το νόμο παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται. Με τον λόγο αυτόν δεν επιτρέπεται να πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, υπό την επίκληση ότι αυτή παραβίασε κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο κατά το άρθρο 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δικ. (ΑΠ 551/2018, 1753/2017). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Από τη διάταξη αυτή, η οποία αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ. 3 εδ. α' του Συντάγματος, που επιτάσσει ότι κάθε δικαστική απόφαση πρέπει να είναι ειδικά και εμπειριστατωμένα αιτιολογημένη, προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάχιστονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού δεν εκτίθενται

καθόλου πραγματικά περιστατικά ("έλλειψη αιτιολογίας"), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα ουσιαστικού δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή της ("ανεπαρκής αιτιολογία") ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους ("αντιφατική αιτιολογία") (ΟΛΑΠ 2/2019, 8/2018, 1/1999). Ανεπάρκεια αιτιολογίας υπάρχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που είτε είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε, είτε αποκλείουν την εφαρμογή της, όχι όμως όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικώς στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση των αποδείξεων εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα, γιατί στην κρίση του αυτή, το δικαστήριο προβαίνει ανέλεγκτα, κατά το άρθρο 561ΚΠολΔ (ΟΛΑΠ 15/2006) Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Συνακόλουθα η ευθεία ή εκ πλαγίου παραβίαση του κανόνα του ουσιαστικού δικαίου (άρθ. 559 αριθ. 1 και 19 του Κ.Πολ.Δ), οσάκις το δικαστήριο ερεύνησε την υπόθεση κατ' ουσία πρέπει να προκύπτει από τη διατυπωθείσα προς στήριξη του διατακτικού της προσβαλλομένης απόφασης ελάχιστο πρόταση του δικανικού συλλογισμού αυτής, δηλαδή από τις παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης του δικαστηρίου της ουσίας επί των ζητημάτων που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και με βάση τις οποίες το δικαστήριο, ως αναγκαίες, κατέληξε στην κρίση περί παραδοχής ή απόρριψης της αγωγής, της ένστασης ή της αντένστασης (ΑΠ 649/2020, 563/2020, 1420/2013). Για να είναι ορισμένοι οι λόγοι αναιρέσεως, με τους

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ο Εισηγητής
ΑΔ

οποίους αποδίδεται στην προσβαλλόμενη υπόθεση α) παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου (άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ) και β) έλλειψη νόμιμης βάσης (άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ) απαιτείται να αναφέρονται στο αναιρετήριο, εκτός των άλλων, οι φερόμενοι ως παραβιασθέντες ευθέως και εκ πλαγίου κανόνες ουσιαστικού δικαίου, προκειμένου να ελεγχθεί αναιρετικώς εάν παραβιάσθηκαν οι κανόνες αυτοί ή εάν υπάρχει σχετικά με την εφαρμογή τους έλλειψη αιτιολογιών ή αντίφαση ή ανεπάρκεια αυτών, ενόψει του ότι ο Άρειος Πάγος δεν μπορεί να προβεί σε αυτεπάγγελτη θεμελίωση αυτών βάσει της αρχής *jura novit curia*, η οποία δεν εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία (ΑΠ 357/2018, 1022/2017). Από τη δε ως άνω διάταξη του άρθρου 559 αρ.1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος απ'αυτή σχετικός λόγος αναίρεσης ιδρύεται επί παραβάσεως κανόνων μόνο του ουσιαστικού δικαίου στους οποίους περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί των δικαιопραξιών, αποκλειομένης, συνακολούθως, της εφαρμογής αυτού για τον έλεγχο παραβάσεων κανόνων δικονομικού δικαίου, δηλαδή κανόνων που καθορίζουν τα όργανα, τον τρόπο και τη μορφή της ένδικης προστασίας (ΑΠ 609/08, 1140/05, 405/04). Τέτοιοι δε κανόνες δικονομικού δικαίου είναι και εκείνοι των άρθρων 62 και 64 ΚΠολΔ με το οποίους προβλέπεται (δυνητικά) η ικανότητα διαδίκου για ενώσεις προσώπων άνευ νομικής προσωπικότητας προς επιδίωξη σκοπού και ο τρόπος δικαστικής τους εκπροσώπησης.

Στην προκείμενη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, οι αναιρεσιόντες αποδίδουν στην προσβαλλόμενη απόφαση την από το άρθρο 559 αρ. 1 και 19 ΚΠολΔ, πλημμέλεια της ευθείας και εκ πλαγίου παραβίασης των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρων του ΑΚ 1094 (διεκδικητική αγωγή) και 986 (περί προσβολής της νομής) επειδή παρά τις, περί του αντιθέτου,

παραδοχές της, η κατάληψη των επιδίκων εκ μέρους τους και η συνέχιση της παραμονής τους σ'αυτά δεν γίνεται για λογαριασμό τους, αλλά επ'ονόματι της αδελφότητας της οποίας αποτελούν μέλη, οπότε δεν νομιμοποιούνται παθητικώς. Ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως απαράδεκτος, καθ'αμφότερα τα σκέλη του, διότι με αυτόν, υπό την επίκληση της παραβίασης κανόνων ουσιαστικού δικαίου, ανεπιτρέπτως πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, που δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο κατά το άρθρο 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δικ.

Περαιτέρω, με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, κατά το πρώτο σκέλος του, αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ πλημμέλεια της παραβίασης των διατάξεων των άρθρων 62 εδ.β και 64 παρ.3 του ΚΠολΔ (συνδυαστικά με τα άρθρα 6 ΕΣΔΑ, 13 Συν/τος, 107 ΑΚ) περί της ικανότητας διαδίκου και της δικαστικής εκπροσώπησης ενώσεων προσώπων άνευ νομικής προσωπικότητας, προς επιδίωξη σκοπού. Ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως απαράδεκτος, (ΑΠ 177/2010, ΑΠ 692/2009), καθόσον, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, δεν ιδρύεται επί παραβάσεως κανόνων του δικονομικού δικαίου, όπως είναι και οι επικαλούμενες ως άνω διατάξεις, τις οποίες εσφαλμένως οι αναιρεσείοντες υπολαμβάνουν ως διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου.

Επειδή κατά το άρθρο 966 ΑΚ, πράγματα εκτός συναλλαγής είναι τα κοινά τοις πάσι, τα κοινής χρήσεως και τα προορισμένα σε εξυπηρέτηση δημοσίων, δημοτικών, κοινοτικών ή θρησκευτικών σκοπών. Προς την έννοια αυτή των εκτός συναλλαγής πραγμάτων, δεν είναι ασυμβίβαστη η δημιουργία εννόμων σχέσεων του ιδιωτικού δικαίου, εφόσον αυτές δεν προσκρούουν στον υπηρετούμενο σκοπό της θείας λατρείας ΑΠ 1178/2006, 162/1996). Εξάλλου όπως προκύπτει από το

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

Σελίδα 11 της 910/2023 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 7 και του άρθρου 73 παρ.1 και 2 με το άρθρο 106 του Σ/τος και το άρθρο 2 του ΚΧΑΟ διατηρούν τα δικαιώματα κυριότητας, μεταξύ άλλων νομικών προσώπων ή ενώσεων προσώπων, που εκπροσωπούν θρησκείες ή δόγματα, σε μνημεία θρησκευτικού χαρακτήρα και οι Ιερές Μονές του Αγίου Όρους. Κατά συνέπεια ο πέμπτος λόγος αναίρεσης με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ πλημμέλεια της παραβίασης της ουσιαστικού δικαίου διάταξης του ως άνω άρθρου 966 ΑΚ, διότι βάσει αυτού δεν νοείται κυριότητα επί των επιδικών της αναιρεσίβλητης Ιεράς Μονής και εντεύθεν προσβολή της εκ μέρους των αναιρεσειόντων, κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος.

Περαιτέρω με τον όγδοο λόγο οι αναιρεσειόντες αποδίδουν στην προσβαλλόμενη απόφαση την από το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ πλημμέλεια της παραβίασης της ουσιαστικού δικαίου διάταξης του άρθρου 932 του ΑΚ, επειδή το Εφετείο κατά το προσδιορισμό της επιδικασθείσας χρηματικής ικανοποίησης δεν στάθμισε ορθά την οικονομική κατάσταση των εκατέρωθεν μερών και ιδίως την έλλειψη περιουσίας και προσόδων των ιδίων. Ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως απαράδεκτος, διότι με αυτόν, υπό την επίκληση της παραβίασης κανόνος ουσιαστικού δικαίου, ανεπιτρέπτως πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, που δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο κατά το άρθρο 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δικ.

Έτι περαιτέρω με τους πρώτο πρόσθετο και το ταυτόσημο δέκατο πρόσθετο λόγους οι αναιρεσειόντες αποδίδουν στην προσβαλλόμενη απόφαση την από το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ πλημμέλεια της παραβίασης των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρων του ΑΚ 1094 (διεκδικητική αγωγή) σε συνδυασμό με

974 (έννοια νομής και κατοχής), 976 (κτήση νομής), 981 (απώλεια νομής), 999 (αντικείμενο κυριότητας) και 1000 (περιεχόμενο κυριότητας), επειδή παρά τις, περί του αντιθέτου, παραδοχές της, δεν προέβησαν σε κατάληψη του επιδίκου και δεν είναι κάτοχοι ή νομείς αυτού. Οι λόγοι αυτοί κρίνονται απορριπτέοι ως απαράδεκτοι, διότι με αυτούς, υπό την επίκληση της παραβίασης κανόνων ουσιαστικού δικαίου, ανεπιτρέπτως πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, που δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο κατά το άρθρο 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δικ.

Ομοίως απορριπτέοι ως απαράδεκτοι κρίνονται και οι δεύτερος και τρίτος των προσθέτων λόγων, από το άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, διότι και με αυτούς, υπό την επίκληση της εκ πλαγίου παραβίασης των ίδιων ως άνω διατάξεων ουσιαστικού δικαίου, αναφορικά με τον αυτό ισχυρισμό των αναιρεσειόντων (περί της μη κατάληψης του επιδίκου υπ'αυτών) ανεπιτρέπτως πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση και πάλι κατά την εκτίμηση των αποδείξεων.

Προσέτι απορριπτέοι ως αόριστοι και εντεύθεν απαράδεκτοι κρίνονται και οι δέκατος τρίτος και δέκατος πέμπτος των προσθέτων λόγων, από το άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, με τους οποίους οι αναιρεσειόντες επικαλούνται αντιφατικές παραδοχές της προσβαλλόμενης, χωρίς όμως να προσδιορίζονται οι φερόμενοι ως παραβιασθέντες εκ πλαγίου κανόνες ουσιαστικού δικαίου.

III. Κατά το άρθρ. 559 αρ. 4 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται και αν το δικαστήριο έχει υπερβεί τη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, όπως καθορίζεται στο άρθρο 1 ΚΠολΔ, το οποίο ορίζει ότι στην δικαιοδοσία πολιτικών δικαστηρίων ανήκουν: α) οι διαφορές του ιδιωτικού δικαίου, β) οι υποθέσεις εκούσιας

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

Σελίδα 13 της 910/2023 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

δικαιοδοσίας και, γ) οι υποθέσεις δημοσίου δικαίου, που ο νόμος υπήγαγε σ' αυτά. Κατά δε το άρθρο 2 του ίδιου κώδικα, κάθε επέμβαση των πολιτικών δικαστηρίων σε διοικητικές διαφορές, που υπάγονται στα διοικητικά δικαστήρια ή αρχές απαγορεύεται. Επιτρέπεται μόνο η εξέταση των ζητημάτων, που προκύπτουν παρεμπιπτόντως. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι υπέρβαση δικαιοδοσίας υπάρχει και, επομένως, ιδρύεται ο, από το άρθρο 559 αρ. 4 ΚΠολΔ, αναιρετικός λόγος, όταν η υπόθεση, που κρίθηκε από το δικαστήριο, δεν υπάγεται σε καμία από τις παραπάνω αναφερόμενες περιπτώσεις του άρθρου 1 ΚΠολΔ, καθώς και όταν το δικαστήριο δεν είχε διεθνή δικαιοδοσία, κατά το άρθρο 3 ΚΠολΔ (ΑΠ 140/2008, ΑΠ 36/2005).

Στην προκείμενη περίπτωση από την επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων και την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει, ότι το Εφετείο μετ' απόρριψη της έφεσης των αναιρεσειόντων και κατ'αποδοχή των εφέσεων της αναιρεσίβλητης έκανε ολικά δεκτή την διεκδικητική αγωγή και εν μέρει δεκτή την σωρευόμενη, περί προσβολής προσωπικότητας και επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης. Έτσι, που έκρινε το Εφετείο, δεχόμενο ότι έχει δικαιοδοσία, ως προς την εν λόγω αγωγή, που κατ'αμφοτέρα τα σκέλη της συνιστά διαφορά ιδιωτικού δικαίου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1033 και 1094, 57, 59,914, 932 ΑΚ, δεν υπέπεσε στην από τον αρ. 4 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, όπως με τον τέταρτο λόγο, αιτώνται οι αναιρεσειόντες και ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, σημειούμενου και του ότι κατά τα άρθρα 44-46 του ΚΧΑΟ η δικαιοδοσία των δικαιοδοτικών οργάνων του Αγίου Όρους εξαντλείται στα «οριακά του τόπου ζητήματα», ήτοι σε απλές διαφορές μεταξύ των μονών ή (και) των εξαρτημάτων τους, που ανακύπτουν από την βλάβη ή μετακίνηση των υπάρχοντων οροσήμων ή οροθεσιών, και κατά

συνέπεια, παρά τα, περί του αντιθέτου, υποστηριζόμενα από τους αναιρεσιόντες δεν καταλαμβάνει την προκείμενη υπόθεση.

IV. Κατά τη διάταξη του αριθμού 8 περ. β' του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσης και όταν το δικαστήριο, παρά το νόμο, δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Πράγματα, κατά την έννοια της διάταξης αυτής, θεωρούνται οι αυτοτελείς ισχυρισμοί, που θεμελιώνουν, καταλύουν ή παρακωλύουν το δικαίωμα που αξιώνεται με την αγωγή, την ανταγωγή, την ένσταση, την αντένσταση ή λόγο έφεσης, όχι, όμως, και οι μη νόμιμοι, απαράδεκτοι, αόριστοι και αλυσιτελείς ισχυρισμοί, οι οποίοι δεν ασκούν επίδραση στην έκβαση της δίκης και στους οποίους το δικαστήριο δεν υποχρεούται να απαντήσει, ούτε οι αιτιολογημένες αρνήσεις και οι ισχυρισμοί που αποτελούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου, τα οποία συνάγονται από την εκτίμηση των αποδείξεων, έστω και αν προτείνονται ως λόγοι έφεσης, καθώς και περιστατικά επουσιώδη ή εκ περισσού εκτιθέμενα, ούτε η λήψη υπόψη από το δικαστήριο διευκρινιστικών απλώς περιστατικών που προέκυψαν από τις αποδείξεις. Εξ άλλου, δεν στοιχειοθετείται ο λόγος αυτός αναίρεσης όταν το Δικαστήριο έλαβε υπόψη προταθέντα ισχυρισμό (πράγμα) και τον απέρριψε ευθέως για οποιοδήποτε λόγο τυπικό ή ουσιαστικό (ΟΛΑΠ 12/1997), αλλά και όταν το Δικαστήριο αντιμετωπίζει και απορρίπτει στην ουσία εκ των πραγμάτων προβληθέντα ισχυρισμό, με την παραδοχή ως αποδειχθέντων γεγονότων αντίθετων προς αυτά που τον συγκροτούν (Ολ.ΑΠ 11/1996). Ειδικότερα αν προσβάλλεται για τον παραπάνω λόγο απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, θα πρέπει ο ισχυρισμός που δεν αξιολογήθηκε, να είχε προταθεί παραδεκτά στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, αλλά και να

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ο Εισαγγελέας
[Signature]

[Signature]

[Signature]

Σελίδα 15 της 910/2023 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

επαναφέρθηκε παραδεκτά (με λόγο έφεσης ή αναλόγως, κατά το άρθρο 240 ΚΠολΔ, με τις προτάσεις) και στο δεύτερο βαθμό (ΑΠ 1011/1994) και να αναφέρεται αυτό στο αναιρετήριο (ΑΠ 760/2004, 539/2003), εκτός αν υπάγεται στις εξαιρέσεις του άρθρου 562 παρ. 2 ΚΠολΔ ή πρόκειται για ισχυρισμό που παραδεκτά κατά το άρθρο 527 ΚΠολΔ προτάθηκε για πρώτη φορά στην κατ' έφεση δίκη, που επίσης πρέπει να διευκρινίζεται στο αναιρετήριο (ΑΠ 354/2011).

Στην προκείμενη περίπτωση, με τον τρίτο λόγο αναίρεσης κατά το πρώτο σκέλος του αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 8 περ. β του άρθρου 559 του ΚΠολΔ., συνισταμένη στο ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό, που πρόβαλαν οι αναιρεσεύοντες περί του ότι δεν έχει εκλεγεί νομίμως ο ηγούμενος της ενάγουσας Ι. Μονής, που χορήγησε την πληρεξουσιότητα στο δικηγόρο για την άσκηση της ένδικης αγωγής. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, αφού, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της εκκαλουμένης το Δικαστήριο αντιμετώπισε και απέρριψε στην ουσία εκ των πραγμάτων τον εν λόγω προβληθέντα ισχυρισμό, με την παραδοχή ως αποδειχθέντων γεγονότων αντίθετων προς αυτά που τον συγκροτούν. Περαιτέρω με τον τέταρτο πρόσθετο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 8 περ. β του άρθρου 559 του ΚΠολΔ., συνισταμένη στο ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό, που πρόβαλαν οι αναιρεσεύοντες περί του ότι αυτοί δεν είναι νομείς ή κάτοχοι του επιδικίου, αλλά απλώς διαμένουν και παραμένουν σ' αυτό ως μέλη της αδελφότητας Ι.Μ. Εσφιγμένου. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, αφού ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής και ως εκ τούτου δεν συνιστά «πράγμα», σημειούμενου πάντως και του ότι

ως προκύπτει από την προσβαλλόμενη, με αυτήν έγιναν δεκτά ως αποδειχθέντα τα αντίθετα. Ομοίως απορριπτέος ως αβάσιμος είναι και ο επίσης εκ του αρ. 8β του άρθρου 559 ΚΠολΔ έβδομος πρόσθετος λόγος περί του ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό των αναιρεσειόντων ότι με την αγωγή επιδιώκεται η εκτέλεση των αποφάσεων της Πατριαρχικής Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου και της Ιεράς Κοινότητας του Αγίου όρους περί απέλασης τους από το Άγιο όρος και την Ι. Μ. Εσφιγμένου, διότι και ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί επιχείρημα στα πλαίσια της προβαλλόμενης αιτιολογημένης άρνησης της αγωγής και ως εκ τούτου δεν συνιστά «πράγμα». Επίσης απορριπτέος ως αβάσιμος είναι και ο δωδέκατος πρόσθετος λόγος της αναίρεσης, με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 8 περ. β του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, συνισταμένη στο ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό, που πρόβαλαν οι αναιρεσειόντες περί του ότι ουδεμία σύγχυση προκαλείται από την εκ μέρους τους χρήση της επωνυμίας «Ιερά Μονή Εσφιγμένου», αφού προσθέτουν και την ένδειξη «Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών», αφού ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής και ως εκ τούτου δεν συνιστά «πράγμα». Προσέτι απορριπτέος ως αβάσιμος είναι και (ο ταυτόσημος με τον έβδομο πρόσθετο λόγο) δέκατος τέταρτος λόγος της αναίρεσης, με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 8 περ. β του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, συνισταμένη στο ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό, που πρόβαλαν οι αναιρεσειόντες περί του ότι με την ένδικη αγωγή κατά το πρώτο σκέλος της δεν κατάγεται προς κρίση εμπράγματη διαφορά, αλλά με αυτή επιδιώκεται η αποβολή τους από τους χώρους της Μονής, διότι και ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ο Εισιγγνητής

επιχείρημα στα πλαίσια της προβαλλόμενης αιτιολογημένης άρνησης της αγωγής και ως εκ τούτου δεν συνιστά «πράγμα. Τέλος απορριπτέος ως अपараδέκτος κρίνεται και ο έκτος πρόσθετος λόγος επίσης εκ του αρ. 8β του άρθρου 559 ΚΠολΔ περί μη λήψης υπόψη του περί παραγραφής της ένδικης αξίωσης ισχυρισμού, ο οποίος ναι μεν είχε προταθεί παραδεκτά στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, αλλά δεν επαναφέρθηκε παραδεκτά (με λόγο έφεσης) και στο δεύτερο βαθμό, ενώ δεν αναφέρεται αυτό στο αναιρετήριο, χωρίς να υπάγεται στις εξαιρέσεις του άρθρου 562 παρ. 2 ΚΠολΔ (ΑΠ 938/2020, ΑΠ 1501/2012).

Περαιτέρω ο εκ του αρ. 8 του άρθρου 559 λόγος αναίρεσης ιδρύεται και όταν το Δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν (περ. α). Εξάλλου η έλλειψη εξειδίκευσης των πραγματικών περιστατικών που θεμελιώνουν κατ' αρχήν το ασκούμενο με την αγωγή ή την ένσταση ουσιαστικό δικαίωμα και αποτελούν την προϋπόθεση εφαρμογής του αντίστοιχου κανόνα ουσιαστικού δικαίου χαρακτηρίζεται ως ποσοτική αοριστία της αγωγής ή της ένστασης, ενώ η επίκληση απλώς των στοιχείων του νόμου χωρίς αναφορά πραγματικών περιστατικών χαρακτηρίζεται ως ποιοτική αοριστία της αγωγής ή της ένστασης (ΑΠ 963/2006) και ελέγχονται και οι δύο αναιρετικά με τους λόγους από τους αριθ. 8 και 14 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ αντίστοιχα (ΟΛΑΠ 1573/1981, ΑΠ 874/1996, 1452/2007). Για να ιδρύεται πάντως ο αντίστοιχος λόγος αναίρεσης πρέπει ο σχετικός με την ποσοτική ή ποιοτική αοριστία ισχυρισμός, ο οποίος δεν υπάγεται στις εξαιρέσεις του άρθρ. 562 παρ. 2 ΚΠολΔ, να προτάθηκε παραδεκτά στο δικαστήριο της ουσίας (ΑΠ 571/2004) και να αναφέρεται αυτό στην αίτηση αναίρεσης, στην οποία πρέπει επίσης να παρατίθεται το περιεχόμενο της αγωγής ή της ένστασης, που κρίθηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση

ως ορισμένες ή απορρίφθηκαν ως αόριστες, ώστε σε αντιπαραβολή με τις αντίστοιχες παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, που επίσης πρέπει να παρατίθενται στο αναιρετήριο, να μπορεί να διαπιστωθεί το τυχόν σφάλμα της απόφασης, που πρέπει και αυτό να προσδιορίζεται με την αίτηση αναίρεσης (ΑΠ 1146 και 1692/2017). Στη προκείμενη περίπτωση με τον ενδέκατο πρόσθετο λόγο της αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 8 περ. α του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, συνισταμένη στη λήψη υπόψη μη προταθέντων από το Εφετείο, λόγω της ποσοτικής αοριστίας της αγωγής αναφορικά με την εξειδίκευση της ζημίας της ενάγουσας αναίρεσίβλητης ως προς την σωρευόμενη περί επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης αγωγή. Ωστόσο ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως απαράδεκτος αφού δεν παρατίθεται ούτε το περιεχόμενο της αγωγής, που κρίθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση ως ορισμένη, αλλά και ούτε οι αντίστοιχες παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, ως κατά τα προεκτεθέντα απαιτείται για το ορισμένο του.

V. Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ 14 ΚΠολΔ αναίρεση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο παρά το νόμο κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο. Ο λόγος αναφέρεται σε ακυρότητες, εκπτώσεις από δικαιώματα και απαράδεκτα από το δικονομικό μόνο δίκαιο, ενώ οι ακυρότητες από το ουσιαστικό δίκαιο ελέγχονται μέσω του λόγου του αριθμού 1. Με τον όρο "απαράδεκτο" νοείται το δικονομικό απαράδεκτο, δηλαδή αυτό που δημιουργείται από την αθέτηση-παραβίαση δικονομικής διάταξης, με αποτέλεσμα η δικονομική ενέργεια να στερείται των αναγκαίων προϋποθέσεων του κύρους της (ΟΛΑΠ 2/2001, ΑΠ 350/2017, 1496/2017, 323/2007). Για να είναι ορισμένος ο λόγος αυτός αναίρεσης, πρέπει, κατά τις

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
12/9

συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 118 αρ.4; 502 παρ. 2, 506 παρ. 3, 577 παρ. 3 και 578 του ΚΠολΔικ, να αναφέρεται στο αναιρετήριο ο δικονομικός κανόνας που παραβιάσθηκε, ο τρόπος με τον οποίο συντελέσθηκε η παραβίαση, αλλά και, ότι προβλήθηκε στο δικαστήριο της ουσίας το απαράδεκτο ή η ακυρότητα (ΑΠ 327/1996). Εξαίρεση από τον ως άνω κανόνα εισάγεται από το αρθ. 562 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., σε τρεις περιπτώσεις, ήτοι α) όταν η παράβαση δεν μπορεί να προβληθεί στο δικαστήριο της ουσίας, β) όταν το σφάλμα προκύπτει από την ίδια την απόφαση και γ) όταν πρόκειται για ισχυρισμό που αφορά τη δημόσια τάξη. Η συνδρομή όμως των ως άνω εξαιρέσεων πρέπει να αναφέρεται στο αναιρετήριο. Εξάλλου δεν επιτρέπεται η συμπλήρωση του λόγου αναίρεσης με παραπομπή σε άλλα διαδικαστικά έγγραφα, όπως είναι η αγωγή, η έφεση ή οι προτάσεις του αναιρεσιόντος (ΟΛΑΠ 57/1998). Τέλος για το ορισμένο του προβλεπόμενου από το άρθρο 559 αριθ. 14 ΚΠολΔ λόγου αναίρεσης, με τον οποίο αποδίδεται η πλημμέλεια της παρά το νόμο μη κήρυξης απαραδέκτου λόγω αοριστίας της αγωγής, πρέπει να διαλαμβάνεται στο αναιρετήριο το ακριβές περιεχόμενο της αγωγής και σε τι συνίσταται η αοριστία (ΑΠ 947/2012, 1685/2009). Στη προκείμενη περίπτωση με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, κατά το δεύτερο σκέλος του, από το αρθ. 559 αριθμ. 14 Κ.Πολ.Δ., αποδίδεται από τους αναιρεσιόντες στη προσβαλλόμενη η πλημμέλεια ότι το δικάσαν Εφετείο, κατά παράβαση των άρθρων 62 εδ β και 64 παρ. 3, δεν κήρυξε απαράδεκτη την ένδικη αγωγή, μολονότι στρέφεται ατομικώς κατά του καθενός τους και όχι κατά της αδελφότητας τους, που αποτελεί άνευ νομικής προσωπικότητας ένωση προσώπων που επιδιώκει κάποιο σκοπό. Ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος, δεδομένου ότι η προβλεπόμενη από τις ως άνω

διατάξεις δυνατότητα εναγωγής άνευ νομικής προσωπικότητας ένωσης προσώπων προς επιδίωξη σκοπού, δεν αποκλείει την απεύθυνση της αγωγής κατά των μελών της και δεν συνεπάγεται απαράδεκτο στη περίπτωση αυτή (ΑΠ 1180/1995).

Με τον τρίτο κατά το δεύτερο σκέλος του εκ του άρθρου 559 αρ. 14 του ΚΠολΔικ λόγο αναιρέσεως αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι κατά παράβαση των άρθρων 64 παρ.2 και 94, 96 του ΚΠολΔ δεν κήρυξε απαράδεκτη την ένδικη αγωγή λόγω μη νόμιμης εκπροσώπησης και εντεύθεν παροχής πληρεξουσιότητας στον πληρεξούσιο δικηγόρο της ήδη αναιρεσίβλητης (εφεσίβλητης ενάγουσας) Ι. Μονής. Και ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος, αφού, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης και των λοιπών διαδικαστικών εγγράφων η ήδη αναιρεσείουσα Ι. Μονή νομότυπα εκπροσωπήθηκε από τον Ηγούμενο της Ιερομόναχο Χρυσόστομο, δυνάμει της εκδοθείσης, σύμφωνα με το άρθρο 105 παρ. 2 του Συν/τος και τις διατάξεις των άρθρων 9 και 121 του Καταστατικού Χάρτη του Αγίου Όρους, υπ' αριθμ.1440/2005 απόφασης της Ιεράς Κοινότητας του Αγίου Όρους, που αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη, η οποία δεν έχει ακυρωθεί ή ανακληθεί, ενώ η ύπαρξη των ουσιαστικών προϋποθέσεων προς έκδοση της δεν εμπίπτει στον παρεμπόπτοντα έλεγχο των πολιτικών δικαστηρίων (ΑΠ 734/2010, 171/2006).Αυτός δε περαιτέρω νομίμως παρέσχε πληρεξουσιότητα προς τον δικαστικό πληρεξούσιο.

Με τον πέμπτο πρόσθετο εκ του άρθρου 559 αρ. 14 του ΚΠολΔικ λόγο αναιρέσεως αποδίδεται από τους αναιρεσείοντες στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι παρά το νόμο δεν απέρριψε την ένδικη αγωγή ως αόριστη, για το λόγο όπως, επί λέξει, αναφέρεται ότι «η ενάγουσα δεν ισχυρίζεται, ότι εμείς

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ
12/1/23

είμαστε νομείς ή κάτοχοι του επιδίκου». Ο λόγος αυτός είναι, προεχόντως, απορριπτέος अपαράδεκτος ως άοριστος, διότι στο αναιρετήριο δεν διαλαμβάνεται επακριβώς το περιεχόμενο της αγωγής .

Με τον όγδοο πρόσθετο εκ του άρθρου 559 αρ. 14 του ΚΠολΔικ λόγο αναιρέσεως αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι κατά παράβαση των διατάξεων του Καταστατικού Χάρτη του Αγίου Όρους, αλλά και της Εκκλησίας της Ελλάδος δεν απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η ένδικη αγωγή λόγω μη ύπαρξης σχετικής απόφασης προς άσκηση της από το ηγουμενοσυμβούλιο. Και ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος, αφού τόσο πρωτοδίκως, όσο και ενώπιον του Εφετείου είχε προσκομισθεί μετ'επικλήσεως «απόσπασμα πρακτικού υπ'αρ. πρωτ. Φ3.8.3/97/13/26.4.2010 της συνεδρίας Ζ/4.4.2010 της Γεροντίας της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου περί εγκρίσεως του δικογράφου της αγωγής και αναθέσεως στο δικηγόρο Διογένη Καραγιαννακίδη της εντολής να την υποστηρίξει μέχρις αμετακλήτου αποφάσεως διορίζοντας και άλλους δικηγόρους».

Με τον ένατο πρόσθετο εκ του άρθρου 559 αρ. 14 του ΚΠολΔικ λόγο αναιρέσεως αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι κατά παράβαση του νόμου δεν απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η ένδικη αγωγή επειδή στηριζόταν σε άκυρες αποφάσεις περί απέλασης των αναιρεσειόντων από το Άγιο Όρος . Και ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως άοριστος και εντεύθεν απαράδεκτος, εφόσον δεν προσδιορίζεται ποια δικονομική διάταξη παραβιάσθηκε και πώς συντελέσθηκε τούτο.

VI. Κατά τον αριθ. 20 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ. αναιρέση επιτρέπεται και αν το δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο εγγράφου με το να δεχτεί πραγματικά γεγονότα προφανώς

διαφορετικά από εκείνα που αναφέρονται στο έγγραφο αυτό. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής παραμόρφωση υπάρχει, όταν το δικαστήριο της ουσίας υποπίπτει σε διαγνωστικό λάθος (εσφαλμένη ανάγνωση), αποδίδει δηλ. σε ορισμένο αποδεικτικό έγγραφο, με την έννοια των άρθρων 339 και 432 επ. ΚΠολΔ, περιεχόμενο προφανώς διαφορετικό εκείνου που πραγματικά έχει, εξαιτίας του οποίου καταλήγει σε επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα πόρισμα ως προς πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης (ΑΠ 840/2015, 2234/2013). Για την ευδοκίμηση του λόγου αυτού, απαιτείται η προσκομιδή από τον αναιρεσείοντα του φερομένου, κατά τους ισχυρισμούς του, ως παραμορφωθέντος εγγράφου, προκειμένου να διαπιστωθεί, σε σχέση με το περιεχόμενο του, το σφάλμα του δικαστηρίου της ουσίας, διαφορετικά ο λόγος είναι απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος (αναπόδεικτος, ΑΠ 840/2015). Με τον έκτο λόγο αναίρεσης από την ως άνω διάταξη προβάλλεται ότι το Εφετείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των υπ' αριθμ. 736/2005 και 2351-2356/2005 αποφάσεων του ΣτΕ, τις οποίες προσκόμισε σ' αυτό, αποδίδοντας σ' αυτές περιεχόμενο καταδήλως διαφορετικό απ' αυτό που πραγματικά είχαν. Ο λόγος αυτός πρέπει ν' απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, διότι οι αναιρεσείοντες δεν προσκομίζουν, αλλά και ούτε επικαλούνται, τα ως άνω, φερόμενα ως παραμορφωθέντα, έγγραφα.

Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 932 του Α.Κ., «Σε περίπτωση αδικοπραξίας ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη, κατά την κρίση του, χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης. Αυτό ισχύει ιδίως για εκείνον που έπαθε προσβολή της υγείας, της τιμής ή της αγνείας του ή στερήθηκε την ελευθερία του. Σε περίπτωση θανάτωσης προσώπου η χρηματική

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής
ΑΔ

ικανοποίηση μπορεί να επιδικαστεί στην οικογένεια του θύματος, λόγω ψυχικής οδύνης». Κατά την έννοια του άρθρου αυτού, το δικαστήριο της ουσίας, αφού δεχθεί ότι συνεπεία αδικοπραξίας προκλήθηκε σε κάποιο πρόσωπο ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη, καθορίζει στη συνέχεια το ύψος της οφειλόμενης γι' αυτήν χρηματικής ικανοποίησεως, με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και της λογικής, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη, ως κριτήρια, το είδος της προσβολής, την έκταση της βλάβης, τις συνθήκες τελέσεως της αδικοπραξίας, την βαρύτητα του πταίσματος του υπόχρεου, το τυχόν συντρέχον πταίσμα του δικαιούχου και την οικονομική και κοινωνική κατάσταση των διαδίκων μερών. Ο προσδιορισμός του ποσού της εύλογης χρηματικής ικανοποίησεως αφέθηκε στην ελεύθερη εκτίμηση του δικαστηρίου, η σχετική κρίση του οποίου δεν υπόκειται, κατ' αρχήν, σε αναιρετικό έλεγχο, αφού σχηματίζεται από την εκτίμηση των πραγματικών γεγονότων (άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ), χωρίς υπαγωγή του πορίσματος σε νομική έννοια, ώστε να μπορεί να κριθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου, είτε ευθέως, είτε εκ πλαγίου, για έλλειψη νόμιμης βάσεως. Επιβάλλεται, όμως, σε κάθε περίπτωση, να τηρείται, κατά τον καθορισμό του ποσού που επιδικάζεται, η αρχή της αναλογικότητας, ως γενική νομική αρχή και μάλιστα αυξημένης τυπικής ισχύος, υπό την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου δεν πρέπει να υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, πράγμα που, αν συμβαίνει, ελέγχεται ως παραβίαση της πιο πάνω γενικής νομικής αρχής, ήτοι ως πλημμέλειες του άρθρου 559 αρ. 1 και 19 του Κ.Πολ.Δ. (ΑΠ Ολομ. 10/2017, 9/2015). Και τούτο, διότι μία απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο, κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης ή της

ψυχικής οδύνης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση (όσον αφορά τον δικαιούχο-παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου και στην δεύτερη (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της παρουσίας του, αφού το δικαστήριο, επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών, πρέπει να τηρεί μια δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων (ΑΠ 747/2017).

Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο, με την αναιρεσιβαλλομένη απόφασή του, όπως προκύπτει από την παραδεκτή, κατ' άρθρο 561 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ, επισκόπησή της, δέχθηκε, κατά το ενδιαφέρον του, υπό έρευνα, λόγω αναίρεσης μέρος της, τα εξής: «η ενάγουσα είναι μία από τις αυτοδιοικήτες Ιερές Μονές, του Αγίου Όρους διοικούμενη νομίμως κατά τη διάταξη του άρθρου 111 ΚΧΑΟ, από τον Ηγούμενο, την Επιτροπή και τη Γερόντια. Η έδρα της βρίσκεται στη χερσόνησο του Άθω, στο κεντρικό κτιριακό συγκρότημα της, που έχει ανεγερθεί στην βορειοανατολική ακτή του Αγίου Όρους. Από το έτος 1974, τα μέλη της παλαιός αδελφότητας της ενάγουσας, ενεργώντας παρανόμως, απέκοψαν την ενάγουσα διοικητικώς από το σώμα των Ιερών Μονών του Αγίου Όρους καθώς και από την εκκλησιαστική-πνευματική κοινωνία με τις υπόλοιπες Ιερές Μονές. Ο πρώτος εναγόμενος, επικεφαλής της ομάδας της παλαιάς αδελφότητας, «Ιερομόναχος» Μεθόδιος και κατά κόσμον Ματθαίος Παπαλαμπρακόπουλος αντιποιείται τη θέση του ηγουμένου της Μονής Εσφιγμένου, δεδομένου ότι η εσωτερική διαδικασία, με βάση την οποία αυτοπροοδιορίστηκε ως «Ηγούμενος» ουδέποτε αναγνωρίστηκε, ουδέποτε χειροτονήθηκε νόμιμα (βλ. σχετ. την με αριθ. Φ2/34/1957 του Νοεμβρίου του 2002 Απόφαση της Ιεράς Κοινότητας Αγίου Όρους Άθω). Με την Φ.2/34/2401 του Δεκεμβρίου έτους 2002 απόφασή της, η Ιερά

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας
[Handwritten signature]

Κοινότητα του Αγίου Όρους κήρυξε ως παράνομη την ομάδα των ενενήντα τριών (93) μοναχών, που κατείχαν μέχρι τότε τις κτιριακές εγκαταστάσεις της ενάγουσας και οι οποίοι ταυτίζονται με τους νυν εναγόμενους, την οποία και χαρακτήρισε ως ιδιαίτερη αδελφότητα σχισματικών, απαγορευμένη από το νόμο (άρθρα 105 του Συντάγματος, 183 του ΚΧΑΟ), που εξασκούσε απαγορευμένη δραστηριότητα προσηλυτισμού (άρθρο 184 του ΚΧΑΟ). Με την ίδια απόφαση διατάχθηκε η άμεση διάλυση της αδελφότητας και η απέλαση των μελών της από το Άγιο Όρος, όπως και οποιουδήποτε άλλου ήθελε βρεθεί ότι ανήκει στην ως άνω απαγορευμένη αδελφότητα καθώς και η εντεύθεν απαγόρευση εισόδου τους σ' αυτό. Ορίστηκε ακόμη, με την ίδια απόφαση ότι από την επίδοση της κανένας απ' αυτούς δε δικαιούται να διοική την Ιερά Μονή Εσφιγμένου ή να διαχειρίζεται τα περιουσιακά στοιχεία της και κλήθηκαν, όσοι από τους απελαθέντες είχαν στην κατοχή τους κινητό ή ακίνητο αντικείμενο, κυριότητας και νομής της Ιεράς Μονής (οι εναγόμενοι), να το παραδώσουν στην Ιερά Κοινότητα. Η απόφαση αυτή της Ιερής Κοινότητας Αγίου Όρους Αθω επικυρώθηκε με τις, με αριθμό 1110/2002 συνοδική και πατριαρχική πράξη του Οικουμενικού Πατριαρχείου και με αριθμό 4954/2002 απόφαση του Αναπληρωτή Διοικητή του Αγίου Όρους, ενώ οι αιτήσεις ακυρώσεως που οι εναγόμενοι άσκησαν ενώπιον του Συμβουλίου της Επικράτειας απορρίφθηκαν με τις 736/2005 και 2281-2358/2005 αποφάσεις του ΣτΕ. Κατόπιν της δικαστικής αυτής έκβασης οι εναγόμενοι απώλεσαν αμετακλήτως κάθε δικαίωμα σε σχέση με τη Μονή και κάθε δυνατότητα εξουσίας και αρμοδιότητας να διοικούν την ενάγουσα, να την εκπροσωπούν και να διαχειρίζονται τα περιουσιακά στοιχεία της, από το χρόνο έκδοσης της προαναφερόμενης 2401/3-16 Δεκεμβρίου 2002 απόφασης της Ιερής Κοινότητας. Παρά το διορισμό, με την

1440/2005 απόφαση της Ιερός Κοινότητας του Αγίου Όρους, της νέας αδελφότητας της ενάγουσας, του καθηγούμενου της και των μελών της εξαμελούς Γεροντίας, οι οποίοι έκτοτε ασκούν τη διοίκηση της, με τη διαχειριστική εξουσία τους να ανατρέχει στο έτος 1974 τα μέλη της παλαιός αδελφότητας δεν έχουν απομακρυνθεί μέχρι και σήμερα από το Άγιο Όρος, αλλά αντιθέτως εξακολουθούν να παραμένουν στο, υπό κατάληψη πλέον, κεντρικό κτιριακό συγκρότημα της ενάγουσας, ενώ έχουν καταλάβει και το Αντιπροσωπείο της Ιερός Μονής στις Καρυές. Χρησιμοποιούν μέχρι σήμερα τα κτίσματα της Ιεράς Μονής προκειμένου να διαβιώνουν εντός αυτών, λειτουργούν τους Ιερούς Ναούς της και γενικότερα χρησιμοποιούν τον κάθε επιμέρους παρανόμως κατεχόμενο χώρο ανάλογα με τις ιδιότητες του, τη φύση του και τον προορισμό του. Κατέχουν όλη την ευρύτερη δασική περιοχή ιδιοκτησίας της Ιερός Μονής, καλλιεργώντας τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις και ξυλεύοντας το εντός αυτής υφιστάμενο δάσος. Παρεμποδίζουν την είσοδο των μελών της νέας αδελφότητας της ενάγουσας να καλλιεργήσουν και να εκμεταλλευτούν οι ίδιοι την ακίνητη περιουσία της. Με την Φ3.8.1/369/1-14.11.2006 πρόσκληση της ενάγουσας κλήθηκαν οι πρώτοι έξι από τους εναγόμενους, ο καθένας τους ατομικά, να αποδώσουν όλους τους χώρους-συστατικά-παραρτήματα και κινητά πράγματα της Μονής, εντός τασσόμενης προθεσμίας 5 ημερών από την επίδοση σ' αυτούς της ως άνω δήλωσης του Καθοδηγούμενου της Ιερός Μονής Εσφιγμένου κλήθηκαν στα ίδια και όλοι οι ένοικοι-καταληψίες της Ιεράς Μονής. Παρά τις νομότυπες επιδόσεις των ως άνω αποφάσεων προς τα άτομα στα οποία απευθύνονταν, τα μέλη της ως άνω απελατέας ομάδας, στην οποία συμπεριλαμβάνονται όλοι οι εναγόμενοι, ουδέποτε συμμορφώθηκαν με το περιεχόμενο τους. Εξαιτίας της ως άνω

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

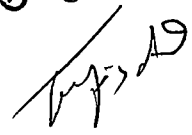
Α. Α. Α. Α.

συμπεριφοράς τους, οι πρώτοι δέκα τρεις εναγόμενοι καταδικάστηκαν τελεσιδίκως με την 1884/2011 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης σε ποινή φυλάκισης έξι μηνών ο καθένας, για την άδικη πράξη της διατάραξης οικιακής ειρήνης (334 παρ. 3 ΠΚ). Κατά το σκεπτικό της ανωτέρω απόφασης, έγινε δεκτό ότι οι εναγόμενοι αυτοί κατά το χρονικό από 6 Δεκεμβρίου 2006 έως την 28η Απριλίου 2007, παρέμειναν παράνομα, ήτοι αντίθετα στη θέληση του νόμιμου εκπροσώπου του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (Ιερός Μονής) στο χώρο του και συγκεκριμένα εντός των εγκαταστάσεων της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου, προκαλώντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη διακοπή της λειτουργίας του. Περαιτέρω, με την 3921/2011 απόφαση του ίδιου, όπως ανωτέρω, Δικαστηρίου καταδικάστηκαν τελεσιδίκως σε ποινή φυλάκισης έξι μηνών οι ένατος, δέκατος τέταρτος, δέκατος πέμπτος, δέκατος έκτος, δέκατος έβδομος, δέκατος όγδοος και δέκατος ένατος από τους εναγόμενους, για την ίδια άδικη πράξη της διατάραξης οικιακής ειρήνης (334 παρ. 3 ΠΚ), καθώς, έγινε δεκτό ότι αυτοί κατά το χρονικό από 13-10-2005 έως τις 7-2-2006 παρέμειναν παράνομα, ήτοι αντίθετα στη θέληση του νομίμου εκπροσώπου της ενάγουσας στο χώρο της στις Καρυές Αγίου Όρους και συγκεκριμένα, εντός του κτιρίου του Αντιπροσωπείου της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου, προκαλώντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη διακοπή της λειτουργίας του, παρότι είναι χώρος αναγκαίος για την ομαλή διοίκηση της Μονής, την τήρηση, φύλαξη και ενημέρωση των αρχείων και της αλληλογραφίας της. Αυτή η υπαίτια συμπεριφορά των εναγόμενων έρχεται σε αντίθεση με τα χρηστά ήθη, δηλαδή με την αντίληψη του υγιώς σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού αυτοί τελούσαν σε γνώση περί του ότι οι ίδιοι δεν είχαν πλέον κανένα δικαίωμα "προερχόμενο από τη σχέση τους με την Ιερά Μονή ούτε και

εκπροσωπήσεως της, η δε κατάληψη όλης της κινητής και ακίνητης περιουσίας της ενάγουσας, αντέκειτο στα χρηστά ήθη και ήταν δυνατό να προκαλέσει την οικονομική ζημία της ενάγουσας και παρόλα αυτά δεν απέσχον από την πράξη τους αυτή, από την οποία επήλθε η ζημία της ενάγουσας. Παρότι οι εναγόμενοι γνωρίζουν ότι η επωνυμία «Ιερά Μονή Εσφιγμένου» ανήκει στην ενάγουσα, με τις, αναλυτικά αναφερόμενες ανωτέρω, πράξεις των έξι πρώτων από αυτούς οι οποίες προκαλούν σύγχυση προς τους τρίτους, εμφανίζονται οι ίδιοι, τόσο εντός όσο και εκτός του Αγίου Όρους, ως μέλη της αδελφότητας της ενάγουσας και διοικούντες αυτήν, κάνοντας χρήση της επωνυμίας της, ενίοτε προσθέτοντας επίθετα όπως «γνήσιος - γνήσια», «παραδοσιακός - παραδοσιακή», «μόνος - μόνη», «αυθεντικός-αυθεντική», «πραγματικός -πραγματική», «ιστορική», «παλαιό - ή παλαιό». Με τη δράση τους αυτή εμποδίζουν την εύρυθμη διοίκηση της ενάγουσας, αφού άσχετοι προς το νομικό πρόσωπό της εμφανίζονται ως διοικούντες αυτό και προκαλούν προβληματισμό στους τρίτους συναλλασσόμενους με αυτήν (προσκυνητές, εμπορικοί συνεργάτες, διοικητικές κρατικές υπηρεσίες κλπ) περί του ποιος είναι ο νόμιμος εκπρόσωπος, επιβάλλοντας την ίδια την ενάγουσα σε χρονοβόρες και με, μη δυνατόν να προσδιοριστεί, λόγω του μακρόχρονου των πράξεων τους, χρηματικό κόστος επίπονες ενέργειες προκειμένου να πείσει τους με αυτήν συναλλασσόμενους για την νομιμοποίησή της αλλά και για την έλλειψη νομιμοποίησης των εναγόμενων. Με τις ίδιες πράξεις (κατάληψη της περιουσίας της ενάγουσας και με έδρα αυτήν εμφάνιση προς τρίτους), ο πρώτος από τους εναγόμενους εν γνώσει του ότι προκαλεί ζημία στην ενάγουσα αντιποιούμενος την άσκηση της υπηρεσίας του νομίμου λειτουργού της, Αρχιμανδρίτη Χρυσοστόμου Χρήστου Κατσουλιέρη, ο οποίος,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ο Εισηγητής

μόνος δικαιούται να χρησιμοποιεί νομίμως τον τίτλο του Ηγουμένου της, παρανόμως κάνει χρήση και αυτός (πρώτος εναγόμενος) του ίδιου τίτλου, με τον οπαίο εμφανίζεται στις με τρίτους συναλλαγές, προκαλώντας σύγχυση προς τους τρίτους, τόσο εντός όσο και εκτός του Αγίου Ορους και εμποδίζοντας την εύρυθμη διοίκηση της ενάγουσας. Περαν του πλήγματος που επιφέρει με την παράνομη αυτή συμπεριφορά του στο πρόσωπο του Αρχιμανδρίτη Χρυσοστόμου, βλάπτει και το κύρος του συγκεκριμένου οργάνου της ενάγουσας (Ηγουμένου) και αντίστοιχα την προσωπικότητα της ήτοι την τιμή, υπόληψη και φήμη της, ως νομικού προσώπου, επιβάλλει δε την ίδια την ενάγουσα σε χρονοβόρες και με χρηματικό κόστος επίπονες ενέργειες προκειμένου να πείσει τους με αυτήν συναλλασσόμενους για την νομιμοποίησή του ανωτέρω λειτουργού της (ηγουμένου) αλλά και για την έλλειψη νομιμοποίησης του πρώτου εναγόμενου. Με τον ίδιο τρόπο δρώντας, εν γνώσει τους ότι προκαλούν ζημία στην ενάγουσα, οι δεύτερος έως και έκτος από τους εναγόμενους, αντιποιούνται τα λειτουργήματα των μελών του οργάνου της Γεροντικής Σύναξης της, προσβάλλοντας τόσο τα πρόσωπα που νομίμως φέρουν τους τίτλους αυτούς αλλά εν τελεί και το ίδιο το νομικό πρόσωπο της στην τιμή, υπόληψη και η φήμη του αφού η ενάγουσα αναγκάζεται να προβαίνει σε χρονοβόρες και με χρηματικό κόστος επίπονες ενέργειες προκειμένου να πείσει τους με αυτήν συναλλασσόμενους για την νομιμοποίησή των ανωτέρω λειτουργών της (μελών της Γεροντικής Σύναξης της) αλλά και για την έλλειψη νομιμοποίησης των αντιποιούμενων τις ιδιότητες αυτές - εναγόμενων. Επίσης, οι λοιποί από τους εναγόμενους, παρότι γνωρίζουν ότι είτε δεν τους δόθηκε ποτέ κατά νόμιμο τρόπο, είτε τους αφαιρέθηκε με την αμετάκλητη 2401/2002

απόφαση της Ιεράς Κοινότητας η ιδιότητα του Εσφιγμενίτη μοναχού, η οποία ανήκει μόνο στα μέλη της αδελφότητας της Μονής Εσφιγμένου (ενάγουσας), όπως αυτά φαίνονται στο μοναχολόγιο της (άρθρο 94 ΚΧΑΟ), παρανόμως αντιποιούμενοι την ιδιότητα αυτή κάνουν χρήση της, εμφανιζόμενοι ως Εσφιγμενίτες μοναχοί. Με τον τρόπο αυτό δρώντας, εν γνώσει τους προκαλούν σύγχυση περί την σύνθεση της αδελφότητας της ενάγουσας και εντύπωση περί πλήρους ακαταστασίας και αναρχίας περί την Μονή Εσφιγμένου. Η χρήση αυτή είναι προσβλητική για τα μέλη της νόμιμης αδελφότητας μου, αφού ανά πάσα στιγμή ο καθένας τους πρέπει να υποβληθεί στην επίπονη προσπάθεια, να πείσει για την νομιμοποίησή του να λέγεται Εσφιγμενίτης και επίσης να πείσει για την μη νομιμοποίηση των εναγόμενων, αλλά προπάντων για το ίδιο το νομικό πρόσωπο (ενάγουσα), αφού πλήττεται το ίδιο το κύρος, η τιμή, η υπόληψη και η φήμη του. υποχρεώνεται δε σε αλληπάλληλες χρονοβόρες και με χρηματικό κόστος επίπονες ενέργειες προκειμένου να πείσει τους με αυτήν συναλασσόμενους για την νομιμοποίησή των νομίμων μελών της αδελφότητας της και για την έλλειψη νομιμοποίησης των εναγόμενων. Οι εναγόμενοι, στις με τρίτους συναλλαγές τους, εμφανίζονται ως μέλη της μοναστικής κοινότητας της Μονής Εσφιγμένου, ενίοτε χρησιμοποιώντας προσδιαριστικούς επιθετικούς προσδιορισμούς όπως «γνήσιος-γνήσια», «παραδοσιακός - παραδοσιακή», «μόνος - μόνη», «αυθεντικός - αυθεντική», «πραγματικός - πραγματική», «ιστορική», «παλαιό ή παλαιά» και για να πείσουν τους με αυτούς συναλασσόμενους περί την ψευδή τους ιδιότητα κάνουν, χωρίς να έχουν το προς τούτο δικαίωμα εκτεταμένη χρήση των λογοτύπων και σφραγίδων της ενάγουσας. Χρησιμοποιούν το λογότυπο της, ήτοι το κείμενο με την επωνυμία «Ιερά Μονή

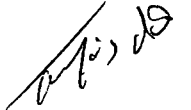
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ο Εσφιγμηνίτης

Εσφιγμένου» με την προσθήκη των λέξεων «Αγίου Όρους Άθω», με ή χωρίς την διεύθυνση «63075 Ιερισσός. Συνήθως προστίθεται στο λογότυπο αριθμός τηλεφωνικής σύνδεσης (6973345170) και αριθμός ταχυδρομικής θυρίδας (5913) που δεν μου ανήκουν στην ενάγουσα, ώστε με τη χρήση αυτών των αριθμών να κατευθύνεται η τηλεφωνική επικοινωνία και η αλληλογραφία προς αυτούς. Για να πείσουν τους με αυτούς συναλασσόμενους ότι αυτοί αποτελούν τη μοναστική αδελφότητα της ενάγουσας και ότι την εκπροσωπούν και τη δεσμεύουν σφραγίζουν τα από αυτούς προερχόμενα έγγραφα με την παλαιό καταργημένη σφραγίδα η οποία είναι στρογγυλή, στον εξωτερικό δακτύλιο φέρει τις λέξεις «ΒΟΥΛΑ ΤΟΥ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΠΟΝΙΜΟΝ ΟΡΟΣ» και την χρονολογία 1797» και στο κέντρο παράσταση της Αναλήψεως του Χριστού. Όλα αυτά τα πράττουν εν πλήρει γνώσει της αναλήθειας των ψευδών τους παραστάσεων αν και γνωρίζουν ότι με τις εν λόγω πράξεις τους προσβάλλουν την τιμή, υπόληψη και φήμη της ενάγουσας, υποβάλλοντας την, περαιτέρω, σε χρονοβόρες και με χρηματικό κόστος επίπονες ενέργειες προκειμένου να πείσει τους με αυτήν συναλασσόμενους ότι η μόνη δικαιούχος χρήσης των ανωτέρω συμβόλων και λογοτύπων είναι η ίδια. Αποδείχθηκε ακόμη ότι οι εναγόμενοι, κατά τα αναλυτικώς αναφερόμενα ανωτέρω, έχουν προβεί σε κατάληψη των ακινήτων εγκαταστάσεων της ενάγουσας και κατέχουν το κεντρικά (περιειργμένο) κτιριακό συγκρότημα της Μονής (έδρα της) με την φυσική τους παρουσία, κατέχουν τα κλειδιά των διαφόρων χώρων του και γενικότερα εξουσιάζουν όλους τους χώρους του, όπως και τμήμα του Ανππροσωπείου της στις Καρυές Αγίου Όρους, αν και τελούν σε πλήρη γνώση, ιδίως μετά τους δικαστικούς αγώνες που προηγήθηκαν, ότι δεν έχουν κανένα προς τούτο δικαίωμα και ότι με τις εν λόγω πράξεις τους αφενός

μεν προκαλούν μεγάλη ανωμαλία στον σχεδίασμό και προγραμματισμό των εργασιών της ενάγουσας, αφού δεν είναι δυνατό να μελετήσει και να εκτελέσει έργα συντήρησης (π.χ. σωστικών επεμβάσεων για τα μνημεία που έχουν υποστεί διαβρώσεις και άλλες ζημίες) ούτε να εκτελέσει άλλα έργα στην έδρα της ή περί αυτήν για την βελτιστοποίηση των λειτουργιών της, αφετέρου δε στερούν από την ενάγουσα το δικαίωμα να χρησιμοποιεί η ίδια την κινητή και ακίνητη περιουσία της, κατά το δοκούν και προς τον ωφελιμότερο γι' αυτήν τρόπο, αποστερώντας αυτήν από οποιαδήποτε έσοδα από την εν λόγω εκμετάλλευση περαιτέρω δε την αναγκάζουν να υποβάλλεται σε επιπλέον έξοδα αφού πρέπει να στεγάζεται, προσωρινά σε πρόχειρες κατασκευές που με έξοδα της αναγείρει. Η ανωτέρω κατάληψη, πέραν της ανυπολόγιστης περιουσιακής βλάβης που προκαλεί στην ενάγουσα βλάπτει τη φήμη της και την αξιοπιστία της αφού αυτή εμφανίζεται, στους τρίτους, ότι αδυνατεί να νέμεται, δεν μπορεί καν να ελέγξει την έδρα της και το συγκεκριμένο τμήμα του Αντιπροσωπείου της, με αποτέλεσμα κάθε τρίτος, συναλλασσόμενος με αυτήν, να την αντιμετωπίζει με δυσπιστία, δηλαδή όχι ως αξιόπιστο πρόσωπο, όταν πρόκειται για τα ακίνητα ή τα κινητά της, επειδή αυτά βρίσκονται υπό κατάληψη και η τύχη τους είναι αμφίβολη και να υφίσταται ανάγκη περαιτέρω χρονοβόρων και με χρηματικό κόστος επίπονων ενεργειών, προκειμένου να πείσει αποκαταστήσει την τρωθείσα φήμη της. Λαμβάνοντας δε υπόψη την υπαιτιότητα των εναγόμενων, το είδος και το βαθμό αυτής, την έλλειψη οποιοσδήποτε υπαιτιότητας της ενάγουσας, το μακρόχρονο της προσβολής και τις εν γένει συνθήκες υπό τις οποίες οι εναγόμενοι εκδήλωσαν την ως άνω αντιβαίνουσα στη διάταξη του άρθρου 919 ΑΚ συμπεριφορά και το ύψος της ζημίας της ενάγουσας, για την ως άνω αιτία, πρέπει να

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

επιδικασθεί στην ενάγουσα το εύλογο ποσό των πεντακοσίων χιλιάδων (500.000,00 €) ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση, το οποίο οφείλουν να καταβάλουν στην ενάγουσα, ευθυνόμενοι εις ολόκληρον ο καθένας, οι έξι πρώτοι από τους εναγόμενους, ενόψει του σχετικού, περιοριστικού αιτήματος της ενάγουσας». Και με τις παραδοχές αυτές, δέχθηκε κατ' ουσίαν τις εφέσεις της αναιρεσιβλήτου, απέρριψε την αντέφεση των αναιρεσειόντων και αφού εξαφάνισε την εκκαλούμενη υπ' αριθμ. 70/2014 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αναφορικά με το εκκληθέν οριστικό κεφάλαιο της περί την προστασία της προσωπικότητας της ενάγουσας, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή της και υποχρέωσε τους έξι πρώτους των εναγομένων- αναιρεσειόντων να καταβάλουν καθένας τους εις ολόκληρον στην ενάγουσα- αναιρεσείουσα, ως χρηματική της ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, το ποσό των 500.000 ευρώ. Με αυτά που έκρινε το Εφετείο και καθόρισε τη χρηματική ικανοποίηση της αναιρεσίβλητης, λόγω ηθικής βλάβης της στο προαναφερθέν ποσό, παραβίασε, με το να μην εφαρμόσει, την αρχή της αναλογικότητας του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος και υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, καθόσον το επιδικασθέν ως άνω ποσό, δεν τελεί σε σχέση ανεκτής αναλογίας με την ηθική βλάβη, που δέχθηκε αυτό ότι υπέστη η αναιρεσίβλητη- ενάγουσα, υπό τις περιστάσεις που προαναφέρθηκαν και κατά την κοινή πείρα, τη δικαστηριακή πρακτική και την περί δικαίου συνείδηση, υπερβαίνουν δε και μάλιστα καταφανώς τα συνήθη επιδικαζομένα σε παρόμοιες περιπτώσεις, ποσά. Επομένως, ο έβδομος λόγος της αναιρέσεως από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός. Κατόπιν όλων των ανωτέρω, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το

προαναφερθέν κεφάλαιό της, να παραπεμφθεί η υπόθεση, κατά το αναιρεθέν μέρος της, για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλο δικαστή εκτός εκείνου που δίκασε προηγουμένως (άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ), να διαταχθεί η απόδοση στους αναιρεσειόντες, των παραβόλων που κατατέθηκαν για την άσκηση της αιτήσεως αναιρέσεως και να καταδικασθεί η αναιρεσίβλητη στη δικαστική δαπάνη των αναιρεσειόντων, που κατέθεσαν προτάσεις (άρθρο 176 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν μέρει την υπ' αριθμ. 122/2020 απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης, και μόνο κατά το αναφερόμενο στο σκεπτικό κεφάλαιό της.

Παραπέμπει την υπόθεση, κατά το αναιρούμενο μέρος της, για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές.

Διατάσσει την απόδοση των παραβόλων στους καταθέσαντες αναιρεσειόντες.

Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσειόντων, τα οποία ορίζει σε τρεις χιλιάδες πεντακόσιες (3.500) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 16 Μαΐου 2023.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στις 14 Ιουνίου 2023.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

